

ἀσημοκαμαρωτὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμε καὶ τοῦ ἐπίθ. καμαρωτός.

Ὁ ἔχων καμάραν ἀργυρᾶν, ἐπὶ δακτυλίου: Ἄσμ.

Δαχτυλίδι πυργωτὸ | καὶ ἀσημοκαμαρωτό.

ἀσημοκαμπάνα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμε καὶ καμπάνα.

Ἀργυροῦς κώδων: Ἄσμ.

Μᾶς ἤρθαν μαῦρα γράμματα, σιδεροβουλλωμένα,
καὶ ἀπόξω λέει τ' ἀπόγραμμα καὶ μέσα λέει τὸ γράμμα
πῶς ἔγδυσε τὴ Μαλεβή, τὸ μέγα μοναστήρι...
πῆρες καὶ τὸ διακόπουλλο, τὴν ἀσημοκαμπάνα.

ἀσημοκαντηλάκι τό, ἀμάρτ. ἀσημοκαδηλάκι Πελοπν. (Μάν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσημοκάντηλο διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν ἀργυροῦν κανδήλιον: Ἄσμ.

Μάτια μου, μικρουλλάκι μου | καὶ ἀσημοκαδηλάκι μου

(ἐκ μοιρολ.)

ἀσημοκάντηλο τό, Ἀμοργ. Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καστρ. Οἶν. κ.ά.)—Λεξ. Πρω. ἀσημοκάδηλο Θήρ. Κύθν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμε καὶ καντήλι.

Ἀργυροῦν κανδήλιον ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πῆραν ἀσημοκάντηλα καὶ τὲς χρυσὲς εἰκόνες

Ἀρκαδ.

Τ' ἀσημοκάντηλο ἔσβησε, τὸ σπῖτι δὲ φωτάει
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν.

Νά 'μουν ἀσημοκάδηλο, νά 'μουν γεμάτο λάδι,

νά σοῦ 'φερα, πουλλάκι μου, κάτω 'ς τὸ μαῦρον Ἄδη

(ἐκ μοιρολ.) Κύθν.

ἀσημοκαπνίζω ἐνιαχ. ἀσημουκαπνίζου βόρ. ιδιόμ. Μετοχ. ἀσημοκαπνισμένος σύννηθ. ἀσημουκαπνισμένους βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμε καὶ τοῦ ρ. καπνίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Καλύπτω μὲ λεπτὴν ἐπίστρωσιν ἀργύρου, ἐπαργυρῶ ἐνιαχ.: Ἐδωσα τὴν ἀλυσίδα νὰ μοῦ τὴν ἀσημοκαπνίσουν. Μετοχ. ἐπάργυρος σύννηθ.: Ρολοὶ ἀσημοκαπνισμένο. Πιστόλα ἀσημοκαπνισμένη σύννηθ. || Ἄσμ.

Χαρίζω τὸ σπαθάκι μου τ' ἀσημουκαπνισμένο Αἴγιν.

Μὴ τὰ τσαπράκια τὰ πουλλά τ' ἀσημουκαπνισμένα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Μοῦ σκούριασις καὶ τ' ἄρματα τ' ἀσημουκαπνισμένα Μακεδ. (Φλόρ.) Συνών. ἀσημῶνω 2.

ἀσημοκάπνισμα τό, Λεξ. Κομ. Δημητρ. ἀσημουκάπνισμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσημοκαπνίζω.

Κάλυψις πράγματός τινος διὰ λεπτοῦ στρώματος ἀργύρου, ἐπαργύρωσις. Συνών. ἀσημῶνω 1β.

ἀσημοκαρυνδόλαιμος ἐπίθ. Κύπρ. ἀσημοκαρυνόλαιμος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμε, καρύδι καὶ λαιμός.

Ὁ ἔχων τὸν λαιμὸν λευκὸν ὥς ὁ ἄργυρος: Ἄσμ.

Ἀσημοκαρυνόλαιμη καὶ βρούσι τοῦ καοῦρου, τῆσαι πέσ μου το ἄν μ' ἀγαπᾷς νά 'μαι τῷ ἐγὼ σιούρου.

Ἀσημοκαρυνόλαιμη τῆσαι παμπακοστηχάτη, ὥσπου νά σ' εὖρω διαλεχτήν, τὴν γῆν ἀνείρεά την.

ἀσημοκαρφωμένος ἐπίθ. Καπ. (Ἀνακ. κ.ά.) Πόντ. (Κρώμν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμε καὶ τοῦ καρφωμένος μετοχ. τοῦ ρ. καρφώνω.

Ὁ καρφωμένος μὲ ἀργυρᾶ καρφιά ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Παραθυρίτζα μ' κόκκινα καὶ ἀσημοκαρφωμένα Κρώμν.

Σὰν τῆς Μαροῦς τὸ κάστρο κάστρον δὲν εἶδα,

διπλὸν τριπλὸν χτισμένο, μαλαμάχτιστο,

ἀσημοκαρφωμένο καὶ παράδεισο

Ἀνακ.

ἀσημοκεντημένος ἐπίθ. Ἡπ. —Λεξ. Δημητρ. ἀσημοκεντισμένος ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 36 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 37.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμε καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντῶ.

1) Ὁ δι' ἀργυροῦ νήματος κεντημένος Ἡπ. —Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Σάπησαν τὰ γελέκια του τ' ἀσημοκεντημένα

Ἡπ. 2) Ὁ φέρων ἀργυρᾶ ποικίλματα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Σ τὸν τοῖχο καριοφίλι στέκει κρεμαστό,

ἀσημοκεντισμένο...

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Γιὰ μάστε τούφα ἀμάραντο, μάστε χερσὲς ἀρείκη

καὶ ἀγιόκλημα καὶ σφελαχτό, πιάστε τὸν πρῶτο δάσο

καὶ δέστε του 'ς τὰ κέρατα τ' ἀσημοκεντισμένα

(δάσος=μέγας κριὸς) ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.

ἀσημοκέντητος, ιδ. ἀσημο- 3.

ἀσημοκεραμωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ὠσημοκεραμωμένος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμε καὶ τοῦ κεραμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κεραμώνω.

Ὁ στεγασμένος δι' ἀργυρῶν κεράμων: Ἄσμ.

Τοῦ θυό μου βάγιων τὸ κελλὶ ὠσημοκεραμωμένο.

ἀσημοκερατᾶς ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμε καὶ κερατᾶς.

Ὁ οἶονεὶ ἀργυρᾶ κέρατα ἔχων, ἦτοι ὁ ἐν γνώσει ἐπὶ ἰδίῳ κέρδει δεχόμενος τὴν μοιχείαν τῆς συζύγου του ἢ στενῆς συγγενοῦς του.

ἀσημοκέρατο τό, ἀμάρτ. ἀσημουκέρατον Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμε καὶ κέρατο.

Ἀργυροῦν κέρας: Ἄσμ.

Πῆραν τοὺν στριφονκάλιδον μὴ τίς χρυσὲς τίς φοῦντες

καὶ μὴ τ' ἀσημουκέρατα

(στριφονκάλιδον=στεῖρον πρόβατον ἰδιάζοντος χρώματος).

ἀσημόκλειδο τό, ιδ. ἀσημο- 1α.

ἀσημοκλειδωμένος ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμε καὶ τοῦ κλειδωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κλειδώνω.

Ὁ δι' ἀργυρᾶς κλειδὸς κλεισμένος: Ἄσμ.

Καλῶς το τὸ σεντούκι μου τ' ἀσημοκλειδωμένο

(ὁ ἀνὴρ πρὸς πιστὴν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του σύζυγον).

ἀσημόκλωνα ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμε καὶ κλώνά.

Ἀργυρᾶ κλωστή: Ἄσμ.

Θὰ γνέσω ἀσημόκλωνα νὰ φκειάσω γαιτανάκι

νὰ σοῦ στολίσω τ' ἄλικο βελούδινο φεσάκι.

ἀσημοκόμπι τό, Θράκ. (Γέν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμε καὶ *κομπὶ < κόμπος.

Ἀργυροῦς κόμβος, ἦτοι κάλυξ: Αἰνιγμ. Χαμαδὴ μου θεγατέρα, ἀσημοκόμπια φορτωμένη (ἢ δαμασκηνέα).

